

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Αφανείς ήρωες της λευκής φυλής

Μέρος 5

Eoin O'Duffy

Ο αγώνας του λευκού ανθρώπου για επιβίωση στο Τρίτο Ράιχ ήταν το σημαντικότερο επίτευγμα του 20ού αιώνα. Αλλά λιγότερο καλά θυμόμαστε τον ίδιο αγώνα στην Ιρλανδία. Ο ιρλανδικός λαός, όπως και κάθε άλλη άρια εθνότητα, είναι τα αδέρφια εξ αίματος της φυλής μας. Οι Εβραίοι δεν κάνουν καμία διάκριση ανάμεσα σε αυτούς και τους υπόλοιπους εθνικούς του κόσμου και θεωρούν όλα αυτά τα εν δυνάμει θύματα ως τόσους πολλούς "γκόιμ", έναν όρο χαμηλής περιφρόνησης για τους μη Εβραίους που σημαίνει "ηλίθια ζώα". Ως εκ τούτου, οι Ιρλανδοί δεν ήταν λιγότερο απρόσβλητοι από την εβραϊκή δολιότητα από ό,τι οι Γερμανοί, οι

Eoin O'Duffy

οποίοι βρήκαν τον φυλετικό σωτήρα τους στο πρόσωπο του Αδόλφου Χίτλερ. Έτσι και τα καλύτερα στοιχεία της Ιρλανδίας έβλεπαν στην ιδεολογία του ως το σπαθί με το οποίο η χώρα τους θα μπορούσε να σωθεί από μια κοινή απειλή που απειλούσε όλη την ανθρωπότητα.

Οι ρίζες του σύγχρονου γαελικού φυλετικού κινήματος αναπτύχθηκαν μέσα από την αναταραχή και την απογοήτευση από το Ιρλανδικό Ελεύθερο Κράτος, τη δημοκρατία της νότιας Ιρλανδίας που γεννήθηκε τη δεκαετία του 1920 από μια μερική νίκη επί των ξένων δυνάμεων κατοχής- ο βορράς παρέμεινε (και παραμένει) σε βρετανικά χέρια. Αλλά το κράτος του Δουβλίνου που προέκυψε ήταν γεμάτο διαφθορά και συλλογική ανευθυνότητα που χαρακτηρίζουν όλες τις δημοκρατίες. Η θυσία των ιρλανδών πατριωτών σπαταλήθηκε ανάμεσα στις διαμάχες και τις δωροδοκίες φιλελεύθερων και συντηρητικών, καθώς κυλιόντουσαν απελπιστικά στη δίνη μιας παγκόσμιας ύφεσης. Μέσα από αυτό το δημοκρατικό αφέψημα πολιτικών σκανδάλων και οικονομικής μιζέριας αναδύθηκε για πρώτη φορά πάνω από την Ιρλανδία η δυσσομία του μαρξισμού. Ο άλλοτε εθνικιστικός και ηρωικός Ιρλανδικός Δημοκρατικός Στρατός μολύνθηκε από αυτό το παράνομο τέκνο της φιλελεύθερης δημοκρατίας, ενώ το απροκάλυπτα μπολσεβίκικο Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα κρέμασε τα κόκκινα κουρέλια του, πασπαλισμένα με το σφυρί και το δρεπάνι, στους δρόμους του θλιβερού Δουβλίνου.

Οι βετεράνοι των εξεγέρσεων του 1916 και της δεκαετίας του 1920 για την απελευθέρωση της Ιρλανδίας ξυλοκοπήθηκαν από κομμουνιστικές συμμορίες ή κατατρομοκρατήθηκαν από όχλους υστερικών μαρξιστών, οι οποίοι θεωρούσαν ανοιχτά τη μικρή Ιρλανδία απλώς ένα σκαλοπάτι για τη σάπια παγκόσμια επανάστασή τους. Το ίδιο μοτίβο, της εθνικής ανατροπής που αναπτύχθηκε σε όλα τα άλλα ευρωπαϊκά κράτη είχε εξαπλωθεί στα βρετανικά νησιά και διαπράχθηκε από τον ίδιο όχλο των διεθνών Εβραίων. Οι βετεράνοι συσπειρώθηκαν για αυτοπροστασία στην Ένωση Συντρόφων του Στρατού. Ο Costello, ένας μοντέρνος ιστορικός της σύγχρονης Ιρλανδίας, το περιέγραψε ως εξής: *Προέκυψε στη χώρα αυτή ένα αυθόρμητο κίνημα για την προστασία των δικαιωμάτων και των ελευθεριών του λαού. Το συγκεκριμένο κίνημα, αυθόρμητο καθώς ήταν, δεν οργανώθηκε, δεν σχεδιάστηκε και δεν προωθήθηκε με κανέναν τρόπο από οποιοδήποτε πολιτικό κόμμα ή από οποιονδήποτε πολιτικό. Η Α.Κ.Α. προέκυψε αυθόρμητα επειδή η κυβέρνηση, της οποίας καθήκον ήταν να προστατεύει τα δικαιώματα των πολιτών της, αμέλησε το καθήκον της, επειδή θεώρησε ότι ήταν προς το συμφέρον της να παραβλέψει τον χουλιγκανισμό που συνέβαινε σε κάθε μέρος της χώρας."*

Η αντίδραση των κομμουνιστών ήταν βίαιη, αλλά οι φιλελεύθερες αρχές, οι ίδιες μπερδεμένες από τον αριστερό ιό, δεν πρόσφεραν καμία βοήθεια στους ίδιους τους ανθρώπους που είχαν καταστήσει δυνατό το Ιρλανδικό Ελεύθερο Κράτος τους. Έτσι, τα απελπισμένα μέλη του A.C.A. κοίταζαν προς τους πρόσφατα νικηφόρους καταιγιστές της Γερμανίας ως παράδειγμα αυτοάμυνας, και, στις 8 Απριλίου 1933, το κίνημα των μπλε πουκάμισων γεννήθηκε στο Δουβλίνο. Χρησιμοποιώντας ως πρότυπο τους καστανόμαυρους Α.Σ. του Αδόλφου Χίτλερ, οι Ιρλανδοί στρατιώτες αντιπροσώπευαν τα νεότερα (τόσο στο πνεύμα όσο και στο σώμα), πιο ριζοσπαστικά στοιχεία του A.C.A. Τώρα οι βετεράνοι είχαν μια γροθιά με την οποία μπορούσαν να αντεπιτεθούν. Η ελευθερία του λόγου για τους αντικομμουνιστές αποκαταστάθηκε αμέσως, και αντί οι πατριώτες να πέφτουν θύματα των κόκκινων κακοποιών, οι μαρξιστές βρέθηκαν ξαφνικά στο αιματηρό τέλος ενός ξυλοδαρμού. Το μπλε χρώμα επιλέχθηκε για να συμβολίζει την Ενωμένη Ιρλανδία, που σηματοδοτείται από τον γαλάζιο ωκεανό που περιέβαλλε ολόκληρη τη χώρα.

Τα Μπλε Πουκάμισα επιλέγουν τον ηγέτη τους

Τον Ιούνιο, τα Μπλε Πουκάμισα επέλεξαν ομόφωνα τον Eoin O'Duffy για να τους ηγηθεί. Ήταν ο τελευταίος έντιμος άνθρωπος στην κυβέρνηση και η αποπομπή του από τους δημοκρατικούς πολιτικούς, οι οποίοι τον μισούσαν επειδή δεν μπορούσαν να τον δωροδοκήσουν, προκάλεσε σκάνδαλο σε εθνικό επίπεδο. Στα 41 του χρόνια, ο εύρωστος, ξανθομάλλης O'Duffy ήταν αρχηγός της Εθνικής Αστυνομίας και στρατηγός της Πολιτικής Φρουράς. Σύμφωνα με τα λόγια του Maurice Manning, ενός μοντέρνου ιστορικού των Μπλε Πουκάμισων, *«Ο O'Duffy ήταν ένας ισχυρός και πολύ ανεξάρτητος αστυνομικός επίτροπος. Είχε ταλέντο στη δημοσιότητα και βρισκόταν συχνά στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων τη δεκαετία του 1920. Ήταν εξαιρετικά γνωστός σε όλη τη χώρα. Ήταν ηγετικό μέλος της Εθνικής Ένωσης Αθλητισμού και Ποδηλασίας και διηύθυνε την πολύ επιτυχημένη ιρλανδική ομάδα στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1932. Είχε υπάρξει ένας επιτυχημένος επιδεικτικός διοικητής κατά τη διάρκεια του Πολέμου της Ανεξαρτησίας και είχε καταλήξει αναπληρωτής αρχηγός του Επιτελείου και στενός έμπιστος του στρατηγού Μάικλ Κόλινς (ο οποίος ηγήθηκε της εξέγερσης). Το 1922 διορίστηκε επίτροπος της αστυνομίας και κατείχε τη θέση του αρχηγού του επιτελείου του στρατού για ένα διάστημα μετά την ανταρσία του 1924. Ως εκ τούτου, ήταν πολύ γνωστός και φαινόταν να βρίσκεται σε θέση σημαντικής ανεξάρτητης δύναμης.»*

Την εποχή του διορισμού του με τα μπλε πουκάμισα, ο O'Duffy ήταν η πιο διάσημη προσωπικότητα στην Ιρλανδία. "Είχε τη φήμη ενός δυναμικού και ικανού οργανωτή". Η "αθυρόστομη, φιλική προσωπικότητα του O'Duffy τον έκανε μια φιγούρα στη χώρα που συναγωνιζόταν τον de Valera". Στις 20 Ιουλίου 1933, σε μια συνάντηση του A.C.A. που πραγματοποιήθηκε στο ξενοδοχείο Hiberman του Δουβλίνου, ο O'Duffy εξελέγη ομόφωνα επικεφαλής της οργάνωσης.

Ο O'Duffy μετέτρεψε αμέσως τα μπλε πουκάμισα στο δεξί χέρι της νεοσύστατης Εθνικής Φρουράς του. Διακηρυγμένος σκοπός της ήταν η υπεράσπιση των "εθνικών συμφερόντων και του κοινωνικού πολιτισμού" και "η εξάλειψη όλων των ταξικών διακρίσεων". Να προωθήσει την επανένωση της Ιρλανδίας. Να αντιταχθεί στον κομμουνισμό και στον ξένο έλεγχο και επιρροή στις εθνικές υποθέσεις. Να οδηγήσει τη νεολαία της Ιρλανδίας σε ένα κίνημα εποικοδομητικής εθνικής δράσης και να προωθήσει και να διατηρήσει την κοινωνική τάξη. Να προωθήσει το σχηματισμό συντονισμένων εθνικών οργανώσεων εργοδοτών και εργαζομένων, οι οποίες, με τη βοήθεια των δικαστικών δικαστηρίων, θα αποτρέπουν αποτελεσματικά τις απεργίες και τα λουκέτα και θα συνθέτουν ομόφωνα τις βιομηχανικές διαφορές". Η ιδιότητα του μέλους δεν περιοριζόταν πλέον στους βετεράνους, αλλά ήταν ανοιχτή σε "όλους τους πολίτες ιρλανδικής καταγωγής ή προέλευσης"- όπως έγραψε ο Manning, "τα μόνα άτομα που θα αποκλείονταν υπό αυτό τον τίτλο θα ήταν οι Εβραίοι". Ο O'Duffy δήλωσε ότι "ο Χίτλερ ήταν ο μεγαλύτερος άνθρωπος που είχε ποτέ η Γερμανία" και υποσχέθηκε ότι τα ιρλανδικά μπλε πουκάμισα, όπως και τα καφέ πουκάμισα του Φύρερ, "θα αντεπιτεθούν με το πνεύμα της φυλής μας" στον κοινό εβραϊκό εχθρό.

Ο συνδυασμός της δυναμικής ηγεσίας και της ιδεολογίας του Blue-shirt του O'Duffy είχε ως αποτέλεσμα μια λαϊκή έκρηξη αποδοχής σε εθνικό επίπεδο. Όπως γράφει ο Manning. *Ο αντίκτυπος αυτού του νέου κινήματος ήταν άμεσος και δραματικός. Μέσα σε λίγους μήνες, είχε μέλη και παραρτήματα σε όλα τα μέρη της πολιτείας. Τίποτα παρόμοιο δεν είχε ξανασυμβεί.* Μόλις τρεις ημέρες μετά τον διορισμό του O'Ντάφι, τα μέλη του Blue-shirt αυξήθηκαν κατά 5.000 νέους οπαδούς. Ωστόσο, η Εθνική Φρουρά, σε ένα δημοσιευμένο άρθρο που περιέγραφε τους στόχους της, έκανε τα πάντα για να αποθαρρύνει τους κλαμπίστες ή οποιονδήποτε δεν ήταν θανατηφόρα σοβαρός με το κίνημα: *Η Εθνική Φρουρά δεν βασίζεται στην πειθώ αλλά στη μάχη. Είναι οργανωμένη για μάχη και θέλει μέλη που δεν θα δειλιάσουν να πολεμήσουν αν η θέα της ετοιμότητας Κλείνει για να τρομάξει την επίθεση.* Αλλά τέτοιες εκκλήσεις προς τα καλύτερα και σκληρότερα στοιχεία του ιρλανδικού λαού δεν έμειναν αναπάντητες. "Δίπλα σε αυτού του

είδους τα άρθρα," γράφει ο Manning, *υπήρξε η ανάπτυξη και η εξάπλωση της φορέσεως του μπλε πουκαμίσου, και σύντομα αυτό ήταν κοινό θέαμα σε όλα τα μέρη της χώρας."*

Η υποστήριξη προερχόταν σε μεγάλο βαθμό από αγρότες, εργάτες εργοστασίων, φοιτητές και, φυσικά, βετεράνους, οι οποίοι αποτελούσαν το ανθρώπινο υπόβαθρο του ιρλανδικού λαού. Ούτε οι μεγάλοι στοχαστές της χώρας έμειναν έξω από την Εθνική Φρουρά. Πρώτοι οπαδοί ήταν ο James Hogan, καθηγητής ιστορίας στο University College του Cork, και ο καθηγητής Michael Tierney, πρόεδρος του University College του Δουβλίνου. *"Ο Γέιτς (William Butler Yeats, ο μεγάλος και διάσημος ποιητής) - κατά βάθος άνθρωπος της δεξιάς - ήταν τόσο πολύ ενθουσιασμένος μαζί του (O'Duffy) που έγραψε ένα τραγούδι πορείας για τα Μπλε πουκάμισα."* Αηδιασμένοι από την ενδημική διαφθορά της δημοκρατίας και οργισμένοι από την απειλή του μαρξισμού, εντάχθηκαν στην Εθνική Φρουρά σε τόσο μεγάλο αριθμό, ώστε στα τέλη του 1933 υπήρχαν 30.000 Μπλε Πουκάμισα. Πριν από το κλείσιμο του επόμενου έτους, ο O'Duffy είχε πάνω από 120.000 οπαδούς. Αυτό, σε μια χώρα του μεγέθους της Ιρλανδίας, αντιπροσώπευε ένα πραγματικό μαζικό κίνημα.

Η πορεία στο Δουβλίνο

Η μεγαλύτερη μεμονωμένη επίδειξη δύναμης πραγματοποιήθηκε στις 13 Αυγούστου 1934. Πολλές χιλιάδες άνθρωποι είχαν ήδη συμμετάσχει μέχρι τότε σε συγκεντρώσεις της Εθνικής Φρουράς σε όλη την Ιρλανδία. Αλλά για την πορεία στο Δουβλίνο, δεν ήταν λιγότεροι από 20.000 Μπλε-Μπλουζάκια που συγκεντρώθηκαν από όλη τη χώρα. Σκοπός τους δεν ήταν όμως να αμφισβητήσουν τις αρχές, αλλά να οργανώσουν μια τελετή για τους πεσόντες βετεράνους του Πολέμου της Ανεξαρτησίας. Η πορεία μόλις είχε ξεκινήσει, όταν είχε ήδη ξεπεράσει το μισό μίλι. *Γνωρίζοντας αμήχανα πώς ο Μουσολίνι είχε γίνει Il Duce, η κυβέρνηση υποπτευόταν ότι ο O'Duffy θα αισθανόταν διατεθειμένος να παραμείνει όταν έφτανε μέχρι τα κυβερνητικά κτίρια. Κατά συνέπεια, αναβίωσε τον νόμο περί δημόσιας ασφάλειας του 1931. Συγκροτήθηκε η S-Division (αστυνομία οπλισμένη με πολυβόλα και χειροβομβίδες), αναβίωσε το στρατιωτικό δικαστήριο και απαγορεύτηκε η παρέλαση."*

Οι ειρηνικές προθέσεις του O'Duffy ήταν προφανείς, αλλά η διαδήλωσή του ήταν η μόνη δικαιολογία που χρειαζόνταν οι φιλελεύθεροι-συντηρητικοί πολιτικοί για να θέσουν το κίνημα εκτός νόμου. Απλώς άλλαξε το όνομά του σε Young Ireland,

το οποίο απαγορεύτηκε σχεδόν αμέσως, αλλά εξίσου γρήγορα επανεμφανίστηκε ως Σύνδεσμος Νεολαίας. Τελικά, μετά από άλλη μια προσπάθεια του κατεστημένου να διαλύσει το κίνημα στα δικαστήρια, αναδείχθηκε ως το Κόμμα της Ενωμένης Ιρλανδίας, το Fine Gael. Ο τίτλος επιλέχθηκε από έναν όρο που προέκυψε στο Συνέδριο της Ιρλανδικής Φυλής που πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι, το 1923. Όλη η οργάνωση των Μπλε Πουκάμισων διατηρήθηκε καθ' όλη τη διάρκεια αυτών των αλλαγών στο όνομα, καθώς η δημοκρατική κυβέρνηση ελιγμούς έκανε για να ποινικοποιήσει τους οπαδούς του O'Duffy. Ο De Valera ανακοίνωσε στην ιρλανδική γερουσία, το Dail, *«Νεν πρόκειται να επιτρέψουμε σε ανθρώπους να παρελαύνουν με στολή. Αυτό είναι οριστικό. Όταν φτάνει σε αυτό το στάδιο, πιστεύουμε ότι έχει φτάσει σε ένα επικίνδυνο στάδιο και είναι καθήκον της κυβέρνησης να παρέμβει. Η κυβέρνηση θα χρησιμοποιήσει όλες τις δυνάμεις που διαθέτει για να το αποτρέψει.»*

Η δήλωση του O'Duffy ήταν μια έντονη απάντηση: *«Είμαστε ένα νομικό όργανο. Το φόρεμα που φοράμε είναι νόμιμο. Είναι σχεδόν απίστευτο ότι μια κυβέρνηση θα μπορούσε να τυφλωθεί τόσο πολύ από το μίσος για τους πολιτικούς της αντιπάλους, ώστε να απαγορεύσει έναν οργανισμό του οποίου κάθε δραστηριότητα είναι ανοικτή στην πληρέστερη έρευνα και κάθε στόχος του είναι τίμιος και καλός, ενώ επιτρέπει σε δύο κομμουνιστικά κεντρικά γραφεία να παραμείνουν ανοικτά στο Δουβλίνο και κάθε είδους κομμουνιστική δραστηριότητα να διεξάγεται σε όλη τη χώρα. Δεν υπάρχει τίποτα παράνομο στις Μπλε-0 μπλούζες και καμία απαγόρευση ή διάταξη δεν μπορεί να καταστήσει παράνομο το να φοράει κανείς μια μπλούζα!»*

Παρά τις υποκριτικές προσπάθειες της κυβέρνησης να απαγορεύσει το Fine Gael, αυτό αναπτύχθηκε σχεδόν εν μία νυκτί και έγινε η δεύτερη μεγαλύτερη πολιτική οργάνωση στην Ιρλανδία. Οι προφανείς και υστερικές προσπάθειες του Συστήματος να ξεχωρίσει για ποινικοποίηση το μοναδικό κίνημα που έδωσε ελπίδα στην Ιρλανδία, δημιούργησαν μια σκόπιμη μετατόπιση στο λαϊκό αίσθημα. Ακόμα και τα κατά τα άλλα έντιμα άτομα που δεν συμφωνούσαν απόλυτα με τα ιδεώδη των Μπλε Πουκάμισων τρομοκρατήθηκαν από την αυτονόητη τυραννία του ντε Βαλέρα. Ο Manning γράφει: *«Πράγματι, ο σχηματισμός αυτού του κόμματος -και σίγουρα ο τρόπος με τον οποίο σχηματίστηκε- οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στην απόφαση της κυβέρνησης να απαγορεύσει την Εθνική Φρουρά. Άρχισε να φαίνεται ότι η κυβέρνηση είχε υπολογίσει σοβαρά λάθος με την απόφασή της να απαγορεύσει τα μπλε πουκάμισα, γιατί αντί να αποδυναμώσει τον O'Duffy, εμφανιζόταν τώρα επικεφαλής ενός ενωμένου κόμματος της αντιπολίτευσης, και αντί να συντρίψει το κίνημά του, είχε τώρα μια νέα και ενισχυμένη θέση ως μέρος μιας πολύ μεγαλύτερης οργάνωσης.»*

Ενώ οι υποψήφιοι του Fine Gael εκλέγονταν νόμιμα στο Dail, οι φιλελεύθεροι-συντηρητικοί πολιτικοί παραμέρισαν τις "θεμελιώδεις διαφορές" τους με τους κομμουνιστές κατοποιούς για να κάνουν κοινή υπόθεση ενάντια στα Μπλε-Μπλουζάκια. Χωρίς πρόκληση, η αστυνομία εισέβαλε και έκλεισε το κτίριο της έδρας του Κόμματος Ενωμένης Ιρλανδίας, στο Δουβλίνο, την ώρα που ένα μέλος του Fine Gael απήχθη από το σπίτι του και ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από τους κόκκινους του I.R.A. Ο Hugh O'Reilly, ο πρώτος μάρτυρας των Μπλε πουκάμισων, πέθανε, σημειωτέον, στην 18η επέτειο της πορείας του Μουσολίνι στη Ρώμη, στις 29 Οκτωβρίου. Το επόμενο καλοκαίρι, η αστυνομία άνοιξε πυρ εναντίον άοπλων Μπλου-Μπλουζ, σκοτώνοντας έναν 18χρονο σύντροφο. Ο Μάνινγκ γράφει: *"Η δράση της ειδικής αστυνομίας που πυροβόλησε εναντίον του πλήθους αποδοκιμάστηκε αργότερα αυστηρά από τον κ. Δικαστή Χάνα του Ανώτατου Δικαστηρίου, ο οποίος τους χαρακτήρισε ως μια απόκλιση σε αυτό το αξιοσέβαστο σώμα"* (The Civic Guard). Οι πυροβολισμοί στο Κορκ προκάλεσαν τεράστια αγανάκτηση των Μπλε Πουκάμισων σε ολόκληρη τη χώρα. Το νεαρό της ηλικίας του νεκρού, η δραματική φύση του όλου περιστατικού και ο υπερβολικός και αυθαίρετος τρόπος με τον οποίο αντέδρασε η αστυνομία, όλα μαζί ανέβασαν την οργή των Μπλε Φαντάρων σε ένα νέο επίπεδο. Η πόλη και η ομιλία του Ο'Ντάφι στον τάφο είχαν όλα τα στοιχεία μιας συναισθηματικής κραυγής-κλήσης προς τα Μπλε-Μπλουζ για να εντείνουν την αντίστασή τους."

Κατά τη διάρκεια μιας εξαιρετικά βίαιης μάχης που ξέσπασε σε μια συγκέντρωση του U.I.P. στο Tralee, βόμβες εξερράγησαν, αυτοκίνητα τυλίχθηκαν στις φλόγες και ο ίδιος ο O'Duffy δέχτηκε ένα άσχημο τραύμα από έναν Κόκκινο που κρατούσε ένα σφυρί. Αλλά τα Μπλε πουκάμισα έδωσαν πολύ περισσότερα από όσα πήραν, καθώς άρχισαν να χτυπούν τους μαρξιστές μέσα και έξω από το I.R.A. προς την επάξια εξαφάνιση. Μια ένδειξη της διευρυνόμενης δημοτικότητας του Fine Gael μεταξύ των ιρλανδικών μαζών εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια των εθνικών εκλογών, όταν κέρδισε τη δεύτερη θέση στην πρώτη κιόλας κούρσα για τη Γερουσία. Καθ' όλη τη διάρκεια του 1935, παρά τα όσα το σύστημα και οι κομμουνιστές μπορούσαν να τους ρίξουν, τα Μπλε Πουκάμισα βάδιζαν από επιτυχία σε επιτυχία, μέχρι που η πρόοδός τους άρχισε να προσελκύει την προσοχή και εκτός των ιρλανδικών ακτών. Στις 19 Αυγούστου, τον O'Duffy επισκέφθηκε ο Terje Ballsrud, ο ηγέτης του νορβηγικού φασισμού, και στις 15 Δεκεμβρίου, στελέχη των Μπλε Πουκάμισων εκπροσώπησαν την Ιρλανδία στο Διεθνές Φασιστικό Συνέδριο, στο Montreaux της Ελβετίας, μαζί με συντρόφους από την Ιταλία, τη Γαλλία, την Ισπανία, την Πορτογαλία, την Αυστρία, το Βέλγιο, την Ολλανδία, τη Δανία, τη Νορβηγία, τη Λιθουανία, την Ελλάδα, τη Ρουμανία

και την Ελβετία. Ο Manning γράφει ότι ο O'Duffy "θεώρησε την εκλογή του στην Επιτροπή Εργασίας του Διεθνούς Φασιστικού Συνεδρίου ως μεγάλη τιμή".

Τα μπλε πουκάμισα απαγορεύτηκαν

Με το κύρος του να αυξάνεται τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό, ο O'Duffy και οι λεγεώνες των οπαδών του έμοιαζαν προορισμένοι να αποκτήσουν την απόλυτη εξουσία στην Ιρλανδία. Αλλά σε μια υπαίθρια συγκέντρωση στο Westport το κίνημα των μπλε πουκάμισων έλαβε ένα ξαφνικό τέλος. Όπως αφηγείται ο Μάνινγκ, ένας διπλός κλοιός αστυνομικών περικύκλωσε την εξέδρα και δύο φορτηγά με στρατιωτικό πολεμικό εξοπλισμό ήταν σταθμευμένα έξω από τους στρατώνες της αστυνομίας. Άλλες ομάδες αστυνομικών έδιωξαν όλους όσοι φορούσαν μπλε πουκάμισα. Ελλείψει του O'Duffy, ο κύριος ομιλητής ήταν ο Fitzgeraldenney και πλησίασε την εξέδρα επικεφαλής μιας πομπής από πάνω από 60 ιππείς (με μπλε πουκάμισα). Η συγκέντρωση άρχισε και μετά από περίπου μισή ώρα, ο O'Duffy γλίστρησε στην άκρη του πλήθους, όπου αμέσως περικυκλώθηκε από την αστυνομία. Ακολούθησε συμπλοκή και διασώθηκε από μια ομάδα υποστηρικτών του και μεταφέρθηκε μέχρι την εξέδρα, όπου άρχισε να μιλάει. Δεν είχε ολοκληρώσει την πρώτη του φράση όταν συνελήφθη από τον αστυνομικό διευθυντή, ο οποίος ανέβηκε στην εξέδρα μετά από αυτόν. Περιτριγυρισμένος από μεγάλη δύναμη αστυνομικών, ο O'Duffy μεταφέρθηκε στους αστυνομικούς στρατώνες και φιλοξενήθηκε υπό αυστηρή φρούρηση. Εν τω μεταξύ, η συγκέντρωση συνεχίστηκε εν μέσω σκηνών απόλυτου πανδαιμονίου. Μια βροχή από μπουκάλια και πέτρες έπεφτε στην πλατφόρμα και οι υπόλοιποι ομιλητές δεν ακούγονταν πάνω από τον εκκωφαντικό θόρυβο. Πριν τελειώσει η συγκέντρωση, δύο επιφανείς υποστηρικτές του O'Duffy συνελήφθησαν επειδή φορούσαν μπλε πουκάμισα και τέθηκαν υπό κράτηση μαζί με τον αρχηγό τους."

Η εξέγερση της αστυνομίας του Westport ήταν η δολοφονία της ελευθερίας του λόγου στην Ιρλανδία. Η ποινικοποίηση της Fine Gael από τον De Valera είχε γίνει πραγματικότητα. Το να είσαι απλώς Μπλε-Φέροντας ήταν ενάντια στο νόμο, και όποιος, με οποιαδήποτε μορφή εκδήλωσης, επιχειρούσε να εκφράσει τη γνώμη του Μπλε-Φέροντα συλλαμβανόταν. Κάτω από το βαρύ χέρι αυτής της αδυσώπητης τυραννίας, κυριολεκτικά χιλιάδες στελέχη και υποστηρικτές της U.I.P., ακόμη και συμπαθούντες που δεν είχαν σχέση με την οργάνωση, τέθηκαν υπό κράτηση. Ούτε οι κατηγορίες εναντίον αυτών των οπαδών ήταν ήσσονος σημασίας. Ο διοικητής Ned Cronin, ο δεύτερος στη σειρά του O'Duffy, κατηγορήθηκε για εξέγερση. Μετά από μήνες φυλάκισης, κρίθηκε αθώος, αλλά

κατηγορήθηκε ξανά, αυτή τη φορά για "συμμετοχή σε παράνομη οργάνωση". Ο δικαστής ενημέρωσε το δικαστήριο ότι αν ο Cronin κατήγγειλε δημοσίως τα Μπλε Πουκάμισα, όλες οι κατηγορίες εναντίον του θα αποσύρονταν. Χωρίς στιγμή δισταγμού, ο Διοικητής επέλεξε τη φυλάκιση. Ο Ο'Ντάφι κρατήθηκε με μια σειρά από παράλογες κατηγορίες, καμία από τις οποίες δεν μπορούσε να κολλήσει ούτε από τους πιο εκδικητικούς εισαγγελείς. Αλλά κατά την αποφυλάκισή του, διαπίστωσε ότι το Κόμμα της Ενωμένης Ιρλανδίας είχε ουσιαστικά αποκεφαλιστεί, οι ηγέτες του παρέμεναν στη φυλακή και το νομικό τους καθεστώς περιοριζόταν σε "μέλη εγκληματικής οργάνωσης", η σύνδεση με την οποία επισύρει φυλάκιση. Η τυραννία που μεταμφιεζόταν σε δημοκρατία είχε αποκαλυφθεί πλήρως, αλλά το κίνημα δεν μπορούσε πλέον να επιβιώσει ως δημόσιο φαινόμενο και οι οπαδοί του αρνήθηκαν να ακολουθήσουν τους πραγματικούς εγκληματίες της I.R.A. με το να γίνουν υπόγειοι τρομοκράτες.

"Πήγαμε στην Ισπανία"

Η ιστορία των Blue-shirts θα μπορούσε να είχε τελειώσει με τις συλλήψεις στο Westport, αλλά τον Ιούλιο του 1936, ένας εκπρόσωπος του στρατηγού Francisco Franco συναντήθηκε κρυφά με τον O'Duffy στο Δουβλίνο. Ο Φράνκο ήθελε να μάθει αν ο ηγέτης της Fine Gael θα ενδιαφερόταν να συγκεντρώσει ένα απόσπασμα συντρόφων για να πολεμήσει τους κομμουνιστές στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο. Ο O'Duffy άρπαξε την ευκαιρία. Αψηφώντας την κυβέρνηση, απηύθυνε δημόσια έκκληση για υποστήριξη και δημιούργησε την Ιρλανδική Εθελοντική Ταξιαρχία. *"Η ανταπόκριση,"* είπε, *ήταν τόσο άμεση, τόσο γενναιόδωρη και τόσο αυθόρμητη που δεν μπορώ παρά να τη θεωρήσω ως εντολή να προχωρήσω στην οργάνωση της Ταξιαρχίας."* Μέσα σε μια εβδομάδα, είχε 5.000 άνδρες υπό τις διαταγές του. Την επόμενη εβδομάδα, άλλοι χίλιοι εντάχθηκαν. Παρόλα αυτά, η δημοκρατία δίσταζε να παρέμβει, επειδή η κοινή γνώμη στην καθολική Ιρλανδία ήταν τόσο συντριπτικά υπέρ του εθνικιστικού αγώνα στην Ισπανία, ώστε ακόμη και ο πιο αντι-μπλε πολιτικός φοβόταν να επικρίνει δημοσίως τις προσπάθειες του Ο'Νταφ.

Κατά συνέπεια, απέπλευσε για την Ισπανία στις 21 Σεπτεμβρίου, και λίγο μετά την άφιξή του συναντήθηκε με τον στρατηγό Μόλα, αρχιστράτηγο των εθνικιστικών δυνάμεων, και με τον ίδιο τον Φράνκο, ο οποίος, μαζί με τον Ιρλανδό ηγέτη, παρακολούθησε προσωπικά την απελευθέρωση του Αλκαζάρ, του ηρωικού φρουρίου που άντεξε για τόσο καιρό στην πολιορκία των Ρεπουμπλικανών. Εμπνευσμένος έτσι, ο O'Duffy επέστρεψε στην Ιρλανδία με τις

προσωπικές διαβεβαιώσεις του Φράνκο ότι θα τεθούν στη διάθεσή του εκπαίδευση, προμήθειες, στολές, όπλα και ένα πλοίο για να μεταφέρει τα μπλε πουκάμισά του στα ισπανικά πεδία των μαχών. Εν τω μεταξύ, η κυβέρνηση του Δουβλίνου ψήφισε έναν "νόμο περί στρατολόγησης ξένων", ο οποίος έθετε εκτός νόμου την Ιρλανδική Εθελοντική Ταξιαρχία. Απτόητος, ο O'Duffy προχώρησε όπως είχε προγραμματιστεί, αλλά υπό τις πρόσθετες δυσκολίες της μυστικής εργασίας. Οι δημοκρατικές αρχές σαμποτάριζαν τις προσπάθειές του όποτε ήταν δυνατόν, αλλά τον χαλάρωσαν όταν έμαθαν ότι οι Ιρλανδοί κομμουνιστές στρατολογούνταν για να ενταχθούν στους Ισπανούς Ρεπουμπλικάνους- αν επέτρεπαν στους αγαπημένους τους μαρξιστές να πάνε στην Ισπανία, ενώ εμπόδιζαν τους Μπλε-Μπλουζ να πάνε επίσης, θα έπρεπε να φανούν ως οι κατάπτυστοι υποκριτές που ήταν. Όπως είπε ένας κυβερνητικός πολιτικός με ξινά σταφύλια: *Η κυβέρνηση δύσκολα θα επικαλεστεί τον νόμο περί στρατολόγησης στο εξωτερικό εναντίον του στρατηγού O'Duffy και των χαρούμενων ανθρώπων του, καθώς πιθανώς αντιλαμβάνονται ότι η Ισπανία είναι το καταλληλότερο μέρος για τον Ιρλανδό Δον Κιχώτη μας. Ο ισπανικός εμφύλιος πόλεμος θα εξυπηρετούσε τουλάχιστον κάποιο χρήσιμο σκοπό, αν μας επέτρεπε να απαλλαγούμε από μερικούς από τους άγριους άνδρες μας και των δύο ποικιλιών."*

Έτσι, επιβαρυνμένος από τις μερικές φορές παρεμβατικές αρχές, ο O'Duffy κατάφερε να μεταφέρει επιτυχώς μόνο 700 από τους περισσότερους από 6.000 άνδρες που υπέβαλαν αίτηση για να ενταχθούν στο I.V.B. Μετά από μόλις ένα μήνα εκπαίδευσης από τον ισπανικό στρατό, στάλθηκαν στο μέτωπο στο Ciempozuelos, όπου συμμετείχαν σε μήνες σκληρού πολέμου χαρακωμάτων, εκτεθειμένοι τόσο στα εχθρικά πυρά όσο και στις σκληρές συνθήκες του χειμώνα. Στις 13 Μαρτίου, ωστόσο, οι εθελοντές "πέρασαν από την κορυφή" και σε μια επίθεση που έστειλε τους μαρξιστές στα τάρταρα. Αλλά και οι απώλειες των I.V.B. ήταν βαριές. Η ισπανική εκστρατεία ήταν το τελευταίο "ζήτω" των Μπλε Πουκάμισων. Έχοντας τεθεί εκτός νόμου στη χώρα τους, έριξαν μια αποχαιρετιστήρια βολή στον Παλιό Εχθρό και αγίασαν το ιβηρικό έδαφος με το αίμα της ιρλανδικής αυτοθυσίας. Όπως έγραψε ο O'Duffy: *Η μικρή μας μονάδα δεν έπαιξε, επειδή δεν μπορούσε, πολύ σημαντικό ρόλο στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο, αλλά εξασφάλισαμε ότι η χώρα μας εκπροσωπήθηκε στον αγώνα κατά του παγκόσμιου κομμουνισμού. Μας επέκριναν, μας χλεύασαν, μας συκοφάντησαν, αλλά η αλήθεια, η φιλανθρωπία και η δικαιοσύνη θα επικρατήσουν και ο χρόνος θα δικαιώσει τα κίνητρά μας. Δεν ζητάμε επαίνους. Κάναμε το καθήκον μας. Πήγαμε στην Ισπανία!"*

Το τελευταίο από τα μπλε πουκάμισα

Όταν η Ταξιαρχία επέστρεψε στην πατρίδα της, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν θέμα μηνών και η επίσημη ουδετερότητα της Ιρλανδίας κατέστησε την καταστολή των Μπλε Φαντάρων ακόμη πιο εύκολη και αποτελεσματική. Τώρα κάθε εργασία που αναλαμβάνοταν για λογαριασμό του κινήματος θα ήταν αναγκαστικά μυστική. Στις 3 Φεβρουαρίου 1939, ο O'Duffy ήρθε σε επαφή με τον Oscar Pfaus, έναν Γερμανό πράκτορα, ο οποίος, σε περίπτωση πολέμου με την παλιά νέμεση της Ιρλανδίας, τη Μεγάλη Βρετανία, ήθελε να έρθει σε επαφή με ιρλανδικά στοιχεία που συμπαθούσαν το Τρίτο Ράιχ. Ο O'Duffy έγινε μεσάζων μεταξύ του Pfaus και των λίγων κρυφών εθνικιστών που είχαν απομείνει στο I.R.A. Οι διαπραγματεύσεις αυτές ήταν τόσο μυστικές που δεν έχει διασωθεί σχεδόν τίποτα από την επιτυχία τους ή την έλλειψή της. Ωστόσο, ένα παράξενο στοιχείο για τις γερμανο-ιρλανδικές σχέσεις κατά τη διάρκεια του πολέμου ήρθε στην επιφάνεια το 1944, όταν ένα υποβρύχιο βυθίστηκε από τις βρετανικές ναυτικές δυνάμεις στο μέσο του Ατλαντικού. Ανάμεσα στα συντρίμια που επέπλεαν ήταν και το πτώμα ενός αξιωματικού του I.R.A.

Την ίδια χρονιά, η υγεία του O'Duffy υποχώρησε και, μετά από μια ζωή δυναμικής υπηρεσίας στη φυλή του, πέθανε στις 30 Νοεμβρίου. Ήταν 52 ετών. Αν και τα Μπλε Πουκάμισα είχαν πάψει να υπάρχουν ως οργάνωση εδώ και σχεδόν εννέα χρόνια, ο θάνατός του ήταν ένα τρομερό σοκ για τον ιρλανδικό λαό. Τα λαϊκά αισθήματα ήταν τόσο διαδεδομένα και έντονα, που η κυβέρνηση αισθάνθηκε πιεσμένη να του αποδώσει την τελευταία τιμή μιας κρατικής κηδείας. Έτσι, εν μέσω ενός ρατσιστικά αυτοκτονικού πολέμου για τη "σωτηρία του κόσμου από το φασισμό", χιλιάδες άνθρωποι πέρασαν μπροστά από τη σορό του ηγέτη των Μπλε Φαντάρων, με το δεξί τους χέρι τεντωμένο στο Χιτλερικό χαιρετισμό ως τελευταίο φόρο τιμής στον Eoin O'Duffy. Η ιρλανδική ειρωνεία της κηδείας του εντυπωσίασε τους παλιούς συντρόφους του αείμνηστου στρατηγού με την ακατάβλητη δύναμη της ιδεολογίας για την οποία είχαν πολεμήσει τη δεκαετία του '30.

Η εθνική ενότητα και η κοινωνική αρμονία που επεδίωκαν οι Μπλε-Μπλουζέδες έμελλε να στερηθούν από την Ιρλανδία όλες τις δεκαετίες που ακολούθησαν την πτώση τους. Τα τελευταία 50 χρόνια, ο ιρλανδικός λαός είδε το ρήγμα μεταξύ βορρά και νότου να γίνεται μια επιδεινούμενη πληγή στην πλευρά της χώρας του. Μια θάλασσα αίματος συνεχίζει να αναβλύζει πάνω από τη χώρα από τη φρίκη που έχει γίνει το Μπέλφαστ. Ο φόβος και οι βαθιές εχθρότητες συνθέτουν την κληρονομιά της εξορίας των Μπλε Πουκάμισων. Οι τρομοκράτες της I.R.A.

συνεχίζουν να σκοτώνουν και να ακρωτηριάζουν, ενώ οι φιλελεύθεροι-συντηρητικοί πολιτικοί εξακολουθούν να μιλούν και να μιλούν. Εν τω μεταξύ, ένας ανεκτίμητος λευκός λαός απελπίζεται για το μέλλον των παιδιών του.

Παρόλο που τα μπλε πουκάμισα έχουν φύγει προ πολλού, δεν έχουν ξεχαστεί σε καμία περίπτωση. Το αίμα τους και η ενέργειά τους επηρέασαν το ιρλανδικό τοπίο και, εξίσου βαθιά, την ιρλανδική φυλετική συνείδηση. Ο O'Duffy και οι λεγεώνες του δεν είναι μόνο μέρος της ιστορίας του έθνους- ανήκουν στη μεγαλύτερη εικόνα του διεθνούς κινήματος αναγέννησης του λευκού ανθρώπου που ξεκίνησε από τον Αδόλφο Χίτλερ και συνεχίζεται μέχρι αυτή την ώρα. Αλλά έρχεται η ώρα που το λάβαρό τους θα σηκωθεί και πάλι από τη σκόνη του παρελθόντος από νέα χέρια. Τότε η Ιρλανδία θα ξαναζήσει, μετά από πολλά χρόνια θανάτου. Τα φαντάσματα της ιστορίας θα ξαναγεννηθούν και τα τραγούδια των Μπλε-Φιλέτων θα.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitdem haben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da. Sie ist jetzt in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Volk- und Kameraden werden Schlichter im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des heutigen Völkern ist heute auch viel größer als in der Vergangenheit.

Der vorwärtige Kampf ist also dabei, das Volkstum - gegen alle weißen Völkern (!) - zu bringen. Keine Mittel und Erwählung, Überwindung und Entwertung.

Ob "Jagd" oder "Jagd", ob in Wahrheit oder in Fiktion, ob mit Propaganda, bewaffnet oder auf andere Weise, ist nicht unser Problem. Nur das Volkstum ist unser Platz!

Hail Hitler!
Gottfried Lohr

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org
#1005 19.04.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly**

Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι προφανώς φιλοσοφικά και σχετίζονται με την τέχνη.

Περπατάτε τις απόψεις σας σχετικά με τον αντίκτυπο αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Χίτλερ και ο Στρατός της Αντίστασης (www.mountainthefirst.com/ truth.html). Είχα φτάσει στις 21 σελίδες τώρα, και έχω πολλά ακόμα να κάνω. Η μόλις του ΕΓ Παγκόσμιου Πολέμου είναι ένα απίστευτο ναυαγισμένο πληρωτήριο. Αναζητάς πληρωτήριο για ένα πρόγραμμα και βρήκαμε άλλα δύο πρόγραμμα που ήλπινα να ερευνήσω. Αποκρίνω λίγο σαν να είσαι αρρωστικός που ζητάει το θαμμένο παρόν. Ένα παρόν που θα προσηύχον να μην έρθει στο φως.

the NEW ORDER
Number 174/181 Founded 1975 April 26, 2022 1287

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and murdering.

Whether "Jagd" or "Jagd", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lohr

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο
Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!**

**Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julian Steinbock: Der Giftige Picture Book

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Bollmann

**Hitler
in Italy**

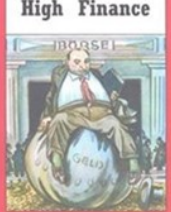
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**